

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψουσιου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡμετέρας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
 Ἔτησια δρ. 8,— Ἔτησια φρ. 10,—
 Ἑξαμηνίος 4,50 Ἑξαμηνίος 5,50
 Τριμηνίος 2,50 Τριμηνίος 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἡμέστην μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσπερ. λ. 10. Ἐσπερ. λ. 15
 Φύλλα προσηγουμένον ἐτῶν Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῆνται ἑκατόν λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐφελίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1911 Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 38

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Περὶληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ ἴσταν ἡν νύκτα τὸ ἀερόπλοιο τοῦ ἱατροῦ Οὐδέξων μὲ τοὺς κρεῖς ἐπιβάτας τὸν ἐξηκολούθησε τὴν ἀκνρῆνητον πεῆσιν του. Τὴν πρωῖαν ὑπολογίζον, διὲ πρέπει νάπεμακρύνῃ ἀπὸ τὸ Σικῆγον 237—238 χιλιάμετρα καὶ διὲ ἀφοῦ ἡ διεθνηλοῖς του ἴσταν διαρκῶς βορειοανατολικῆ, θά ἐβρίσκειτο τὸρα πλησίον τῆς λίμνης Ἐρίας καὶ θά διήρχετο μετ' ὀλίγον ἀνωθεν τοῦ Νιαγάρα. — Νυγμοὶ πεύης κάμνον τὸν Νικόλαν Καρακῆν καὶ τοὺς συντρόφους του νά ἐρευνήσουν διον τὸ ἀερόπλοιο, μήπως εἴδον τίποτε νά φάγουν. Ἀλλὰ δὲν εἴδον παρά μισὴν ἀλάταν τσοκολάτας, ἡρομημένην εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἱατροῦ.

Τὸ ὑπόλειμμα αὐτὸ, διαίρεθον εἰς τρία, ἐξαφανίζεται ἀμέσως. Ὅπωςδῆποτε, δσον ὀλίγον καὶ ἂν εἶνε, ἀρκεῖ διὰ νά καταπαύσῃ τοὺς ἀσθενεῖς ἀκόμη νυγμούς τῶν τριῶν ἐκείνων στερῶζων.

Τὸ μεσημέρι, διὰ νά ξεγελάσουν τὴν κείναν των, ἡ ὁποῖα καὶ κάλιν γίνεται αἰσθητῆ, οἱ δύο Ἀμερικανοὶ καπνίζον ἀλλεπάλληλα σιγαρέττα.

Ὁ Ἕλλην βρωσ, ὁ ὁποῖος δὲν καπνίζει ποτὲ νηστικὸς, ἀρκεῖται εἰς τὸ νά σφιῆ περισσότερον τὸν ζωστήρα του. (*)

Μετὰ τὴν πείναν, ἡ δίψα.

Ἀλλ' ὅσον ὁ ἥλιος ἀναβαίνει πρὸς τὸ ζενιθ, ὁ καθῶν, ὄχι πολὺ αἰσθητὸς τὴν πρωῖαν, γίνεται ὀλονὲν ἰσχυρὸς.

Αὐτὸ ἐπιδεινώνει τὴν θέσιν των, διότι εἰς τὴν πείναν προστίθεται τὸρα καὶ ἡ δίψα, ἀκόμη βασιαντικώτερα, ἀκόμη πλέον ἀνυπόφορος.

Ἐξηπλωμένει ἐπὶ τῶν κλινωσκαπματιῶν, τῶν στρωμένων εἰς τὸ δάμα, ὑπὸ τὴν σκίαν τῆς τέντας, ὁ Κύρος Κεῦντ καὶ ὁ Νικόλας Καρακῆς προσπαθεῖν νά κοιμηθοῦν διὰ νά λησμονήσουν ὀλίγον τὰ δεινὰ των.

Κάτω, εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου πνιγνρὰ εἶνε ἡ ζέστη, μὲ ὄλους τοὺς ὀλανοῖκτους ἀνεμιστήρας, ὁ πλοίαρχος Τζήνφοκ, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν,

μῆθῃ, σκηώνεται διὰ νά ἐξυπνίσῃ, τὸν πλοίαρχον καὶ νά λάθῃ τὴν θέσιν του.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης αἰσθάνεται ὅτι ὁ πυρετὸς τὸν καίει, ὅτι τὰ χεῖλη του εἶνε φρυγμένα, ἀλλὰ δὲν φανερώνει τίποτε καὶ, χωρὶς νά προφέρῃ λέξιν, ἀναλαμβάνει τὴν φύλαξιν εἰς τὸν θάλαμον.

Εἰς τὸ κατώτερον, ὅπου τὸν εὑρίσκει ὁ Χάρρυ Τζήνφοκ, ὁ μηχανικὸς Κύρος Κεῦντ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, δὲν κάμνει οὔτε ἐν κίνημα καὶ δὲν φαίνεται νά ντελήθηθῃ διόλου τὴν ἔλευσιν τοῦ συντρόφου του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἐξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ κλινωσκαπμάματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφίσῃ ἐλεύθερον ὁ Ἕλλην.

Τοποθετεῖ τὸ πτυκτὸν καθίσμα (πλιάν), τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναβάσῃ ἀπὸ τὸν θάλαμον, πλησίον τοῦ κινεμάματος, πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης, καὶ καθίεται ἐκεῖ ζητῶν ὀλίγην δροσίαν.

Ἀλλ' ὁ ἄηρ, ὁ ὁποῖος τὸν κτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον, εἶνε θερμὸς, βαρὺς καὶ δὲν τὸν ἀνακουφίζει διόλου.

Ὁ δὲ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νά τοὺς φλογίζῃ μὲ τὰς πυρῖνας του ἀκτῖνας.

Φρικώδης δίψα τοῖς καίει τὸν λαιμόν, τοῖς ξηραίνει τὰ χεῖλη.

Τοῖς φαίνεται ὅτι ὁ χρόνος ἐσταράτηγεν, διὲ αἱ ὥραι δὲν περοῦν πλέον.

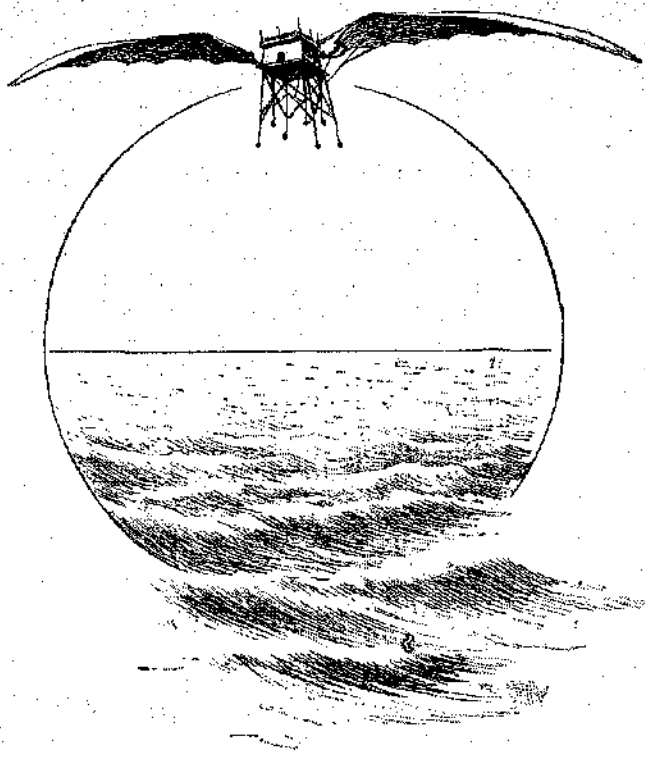
Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἱ δύο Ἀμερικανοὶ δὲν κάμνον τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Εἰς τὸν θάλαμον, ὁ Νικόλας Καρακῆς βλέπει κινούμενα τὰ ἐμβολα τῆς μηχανῆς, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ξηρὰ του χεῖλη ἐξέρχονται ἀσυναίσθητως ὑπόκωφοὶ γογγυσμοί.

Μίαν στιγμὴν βγάξει τὸ ὄρολόγι του καὶ κυττάζει τὴν ὥραν.

— Γρεῖς καὶ εἰκοσιπέντε, ψιθυρίζει.

Μετὰ μισὴν ὥραν περίπου, θά ἐλθῃ ἡ σειρὰ τοῦ μηχανικοῦ νά τὸν ἀντικατα-

«Ἐβρίσκοντο ἀνωθεν τοῦ ὠκεανοῦ...» (Σελ. 302, στ. β'.)

μισκοιμάται, ἐπιδύλων συγχρόνως τὴν μηχανήν.

Τὸ ἀερόπλοιο ἐξακολουθεῖ νά πετᾷ ἀνωθεν νεφῶν.

Ἵως βρέχει εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς χώρας, τὰς ὁποῖας δὲν εἰμποροῦν τὰ ἰδοῦν.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημέριαν, ὁ Καρακῆς, μὴ δυνάμενος νά κοι-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 296.

σπῆς. Τι ἀργά, ἀλήθεια, πού περνᾷ ἡ ὥρα!

Ἐξαπλώνεται εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ περιμένει.

Τοῦ φαίνεται ὅτι ἐδάκλῃρον αἰῶνα εὐρίσκειται εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον πού ὀμοιάζει μὲ φουρνον.

Σηκώνεται, βηματίζει κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος καὶ ἔξαφνα, καθὼς περνᾷ ἀπὸ τὴν θυρίδα πού βγαίνει εἰς τὸ κατὰστρωμα, σταματᾷ.

Μία λέξις, λέξις παράδοξος καὶ μαγική εἰς τοιαύτην ὥραν, φθάνει εὐκρινῶς εἰς τὴν ἀκοήν του:

— Νερό!

Ὅχι, δὲν παρήκουσε βέβαια!

Δὲν ἐξακολουθεῖ τὸν περιπάτου του.

Μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς θυρίδος, ἀνοικτῆς ἀνωθεν του, στέκεται καὶ περιμένει.

Περὶ ἐν εἰς καὶ ἐπὶ ἐν λεπτὸν πού τοῦ φαίνεται χρόνος ἐλόκληρος, δὲν ἀκούει τίποτε.

Εἶχε γίνῃ λοιπὸν παίγιον παρὰ τὴν ἑσῶς;

Ὅχι! Διότι καὶ πάλιν ἡ ἴδια μαγική λέξις ἀκούεται καθαρώτατα.

Ἀναγνωρίζει τὴν φωνήν.

Ἔβη ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου.

— Νερό! φωνάζει. Νερό! Κύριε! Μίστερ Καρακᾶ! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα νὰ ἰδῆτε νερό!

Ὁ Ἕλληνας, λησμονῶν τὴν φύλαξιν τοῦ κινητήρος, ὀρμᾷ, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα καὶ εἰς μίαν στιγμήν εὐρίσκειται εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Συμμενοὶ ἀπὸ τὸ κινητήριον, οἱ δύο Ἀμερικανοὶ κυττάζουν ἔξω.

Τρέχει γρήγορα πλησίον των.

— Νερό! Πού εἶνε το; ἐρωτᾷ μὲ αγωνίαν.

Τότε, μὲ περιστροφικὸν κίνημα τῆς χειρὸς, ὁ πλοίαρχος δείχνει τὴν κάτωθεν τοῦ ἀπέραντον ἔκτασιν.

— Νὰ το! λέγει.

Ὁ δὲ Νικόλας Καρακᾶς, σκύπτων καὶ αὐτὸς, βλέπει μὲ ἀπερίγραπτον κατὰπληξιν καὶ φρίκην, ὅτι τα σύννεφα διαλύθησαν καὶ εἶναι ὑπὸ τοὺς πόδας των, ὅσον μακρὰν φθάνει ἡ ὄρασις των, ἀπλοῦται ὄχι πλέον ἢ ἀμερικανικὴ γῆ, ἀλλ' ὑγρὰ ἑκτασις ἀτέρμων.

— Ἡ θάλασσα! κραυγάζει, ὁ Ὠκεανός!

— Νερό! βρυχᾶται τότε ὁ πλοίαρχος μὲ κίνημα ὀργῆς δὲν ἠθέλαμε νερό; Νὰ το!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΤΡΑΓΙΚΑΙ ΩΡΑΙ

Ἀνωθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Μὲ ποῖαν λοιπὸν τρομαρὰν ταχύτητα εἶχε ταξιδεύσῃ τὸ ἀεροπλοῖον τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων, διὰ νὰ εὐρίσκειται τὴν ἀνωθεν τοῦ Ὠκεανού;

Μόλις παρῆλθεν δεκαοκτὼ ὥραι ἀφ' ἧς ἐξεκίνησαν. Διὰ νὰ διανύσῃ τὰ 1600 χιλιόμετρα, τὰ ἑποῖα χωρίζουν τὸ Σικάγον ἀπὸ τὴν Νέαν Ὦρκην, ὁ σιδηρόδρομος, τρέχων ὀδύνητα χιλιόμετρα τὴν ὥραν, χρειάζεται τοῦλάχιστον εἰκοσὶν ὄρας. Διὰ νὰ εὐρίσκωνται λοιπὸν αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης, πρέπει νὰ υποθέσωμεν, ὅτι ἐταξιδεύσαν μὲ ταχύτητα ἑκατὸν ὡς ἑκατὸν ἑξήκοντα μιλ-

ιά σταματήσουν τότε τὴν μηχανήν, καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν κατάβασιν.

Ἐπὶ τοὺς ὄρους αὐτούς, δὲν ἔχουν παρὰ δύο μόνον πιθανότητας νὰ σωθῶν καὶ ἀνενηνταοκτὼ νὰ χαθῶν· διότι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ μηχανὴ δὲν θὰ ἔκαμνεν ἐκρήξιν, πάλιν τὸ πιθανώτερον ἦτο ὅτι δὲν θὰ ἐγλύτωνα ἀπὸ μίαν πτώσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ κόμουν ἐξ ὕψους χιλίων διακοσίων ἢ χιλίων πεντακοσίων πιδῶν.

Ἄλλ' ἀν θάποθανον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν, ἢ ἀν θάποθανον κατ' ἄλλον τρόπον, ὀλίγον τώρα τοὺς μέλει. Ἐν τῇ στιγμήν εἶναι, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνουν αἰωνίως εἰς τὴν φριττὴν καὶ ἀγωνιώδη ἐκείνην ἀκρεμότητα. Ἡ ὥσις των θὰ μεταβληθῇ. Κάτι θὰ γίνῃ ἐπιτέλους!

Ὡπλοῖο μὲ ἐνός μ' ἐν ναυτικὸν τηλεσκοπίον, τὸ ὁποῖον εὗρεν εἰς τὸν θαλάμον των μηχανῶν, ὁ Νικόλας Καρακᾶς παρατηρεῖ τὴν ἕρποντα.

Ἄλλὰ δὲν βλέπει τίποτε. Οὔτε ἐνιστίον, οὔτε μίαν στήλην καπνοῦ.

Ἄδιάρρον. Καὶ πάλιν δὲν πρέπει νὰ πεληπίσθω ἐντελῶς...

Ὁ Ἀτλαντικὸς εἶνε γεμάτος πλοία. Μὲ ὀλην τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποῖαν τρέχουν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκωνται ἀκόμη ἔξω τῆς ζώνης, τὴν ὁποῖαν διασχίζουν πολυάριθμα σκάφη.

Συμφωνοῦν τότε νὰ ἐπιβλέπων συγχρόνως τὴν θάλασσαν καὶ τὴν μηχανήν.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ ΒΔΕΛΛΑΣ

«Καὶ οἱ δύο δαγκάνουμε, ἀδελφὴ μου, τῆς Βδέλλας λέει τὸ Φεῖδι κί' ἑμμο. Οἱ ἄνθρωποι ἐσένα ἀποζητοῦν· Μὰ ἐμένα, ἀκόμη ἀπὸ ἀντικρὺ μου, Τάχα γιὰτί, μόλις μὲ ἴδουνε, Σὺν νάν τοὺς περιώνει ὁ Τρόμος, Φεύγουν; γιὰτί; —Γιὰτί, στοχάσου, Πῶς τὸ μικρὸ τὸ δάγκαμά σου Φριχτὰ μὲ πόνους τοὺς φονεύει... Μὰ τὸ δικό μου τοὺς γιαιτρεύει.»

(Le Bailly)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΛΑΙΤΗΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 204)

Ἐξῆφνα τῶν ζωηρῶν ἀκούεται ἀγαμέσῃ μας, φωνὴ προσταγῆς πού μᾶς κάμνει ν' ανατριχιάσωμε.

— Ἀφίστε τὰ χαλάσματα, ξεφωνίζει ὁ Μπαρμπα-Γιάννης, ἀφίστε τὸ πρόχωμα. Ὁ γυός μου διατάζει.

Κονιστέκονται ὅλοι.

— Διαιταγὴ τοῦ γυοῦ μου, σὰς λέγω· Πάρτε τὴς ἀζίνες σας, τὴς ἀκαπῆνες σας καὶ τὰ δένδρα! Ὅλα κάτω! Ὁ γυός μου τὸ θέλει, φωνάζει μὲ φωνὴ πιδ βροντηρῆ.

Ἦ, τί γρήγορα ὑπακούουν ὅλοι στὴ φωνὴν πού ξέρει νὰ διατάξῃ! «Κάτω τὰ δένδρα!» Πῶς τὴν ἐνοιῶσαν ὅλοι αὐτὴ τὴ λέξι τῆς σωτηρίας καὶ πῶς ἔτρεξαν ἔς αὐτὸ τὸν τόνο καὶ ἔς αὐτὴ τὴν φωνήν, μ' ἐλπίδα στὴν καρδιά, ὅπου τοὺς ἔστειλε! Οἱ κορμοὶ συλλέγονται, οἱ γίγαντες γέρνουν καὶ σωριάζονται ἕνας ἕνας κατὰ γῆς καὶ σὺ πείσιμ τους ἀσφαλίζουν τὸ πρόχωμα. Ἡ πελώριος ρίζες πού τὸ συγκλονίζαν πρὶν, γίνονται τώρα τόσο πάσσαλοι πού τὸ στερεώνουν. Καὶ οἱ κορμοὶ πού γκρεμίζονταν, τὸ χονδραίνουν περισσότερο.

Ἡ ἐλπίδες μας ξαναέρχονται, ξαναγεννίεται τὸ θάρρος. Ἡλεκτριζομένη ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού ἠλεκτρίζουν τώρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ βρίσκονται παντοῦ, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος γίνεται στρατεύμα διαλεκτό. Σὲ δύο ὥρες τὰ χαλάσματα διορθώθηκαν καὶ σὲ τρεῖς ὥρες δεύτερο πρόχωμα, ψηλὸ ἕνα μέτρο, ὑψώθηκε πάλιν στὸν ποταμοσφράκη. Καὶ ὅταν εἰς τὸ ἠλιοβασιλεμα, ἐφθάσαν καὶ οἱ μηχανικοὶ τοῦ Ἀήμου, βρῆκαν ὅλο τὸ πλῆθος γύρω στοὺς δύο σωτήρας του. Μὲ δάκρυα χαρᾶς παραστέκονταν ὅλοι σ' ὄρατο σύμπλεγμα πού σχημάτιζαν πατέρας καὶ γυός σφίχταγκάλιασμένοι καὶ ἐνωμένοι πιά γιὰ πάντα, ἀφοῦ ἐνώθησαν σὲ μίαν στιγμή ἀγωνίας μὲ τὸ ἴδιο θάρρος, μὲ τὴν ἴδια αὐταπάρησι καὶ τὸν ἴδιον ἠρωτισμό.

Καὶ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ Νομάρχης, ἀφοῦ εἶδε τὴν ἔκτασιν τῶν μηχανικῶν, ἦλθε στὸ χωριὸ νὰ κινήσῃ τοὺς γενναίους ἐμπρὸς εἰς ὅλους, δὲν ἦταν πιά ἀνάγκη νὰ πάγω ἐγὼ νὰ γυρέψω τὸν πατέρα. Μόνος του ὁ Παῦλος τὸν παρασείσας κί' ἔκραξε:

—Μὴ μὲ συγχαρῆτε, κύριε Νομάρχη! Νὰ ὁ σωτήρας μας! ἔς αὐτὸν τὰ χροστοβῆθε δλα! Τώρα νοιώθω τὸ λάθος τῶν χωριανῶν καὶ τῶν μηχανικῶν, γιὰτί παντοῦ, ἔς ὅλη τὴ δουλειά, αἶνε διαταγὴ τοῦ γυοῦ μου, ὁ γυός μου τὸ θέλει» ξεφώνισε ὁ πατέρας μου. Σι' ἀλήθεια ὁμοῦ ἐκεῖνος πρόσταξε κί' ἐγὼ ὑπέκουα. Γιὰτί τὰ εἶχα χάσει ἡ εὐθύνη μ' ἐμ-

δένετε. Κί' ἐκεῖνος μᾶς ἔσωσε ὅλους μας. Ἄν λοιπὸν, κύριε Νομάρχη, νομίζετε πῶς καί ἐγὼ ἀξίω νὰ ἐπιανεθῇ, νὰ διαλαλήσῃτε σὰς παρακαλῶ ὅτι ἔκαμει ὁ πατέρας μου. Αὐτὸ θὰ μοῦ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβή, ὁ καλύτερος ἐπαῖνος.

Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ
Διανοητὴ ἀπὸ τὸ γαλλικὸν τῶν Ε. Λέγουνε

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΚΑΪΡΟΣ

ΣΟΙ ἐδιδάξατε τὴν ἐπιστολήν μου, εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ Σάββατον μὲ τὴν φόβον καὶ τρομαρὰν ἐκείνην ἔσστη, θὰ ἐνομιμάστε ὅτι καί ἐπαθα... Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἐπαθα τίποτε. Ἄν τρελλάθητε κάποιος, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος... Καίριος. Τὴν Δευτέραν, ὅταν σὰς ἔγραφα τὴν ἐπιστολήν μου, εἴχαμεν τὸν καιρὸν πού σὰς περιέγραφα ἐκεῖ καὶ τὸν περὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον διχασμὸν τοῦ ἡμερονοκτιοῦ εἰς ἡμέραν καλοκαιρινὴν καὶ εἰς νύκτα χειμωνιάτικην. Ἀλλ' ἔξαφνα αἱ νύκτες μας ἔπαυσαν νὰ εἶνε θροσεραὶ καὶ αἱ ἡμέραι μας ἤρχισαν νὰ γίνωνται θερμότεραι. Καὶ ἀπὸ τὴν Πέμπτην ἐξέσπασε πλέον τὸ μεγάλο κακὸ, τὸ ὁποῖον τὴν Παρασκευῆν, 12 Αὐγούστου, ἐφθασεν εἰς τὸ καταιόρυσον. Τί ἔσστη ἡτὸ ἐκεῖνη, ἀγαπητοὶ μου! τί φοῦρνος, τί καμῖνι αἱ Ἀθηναί! καὶ τί φλογερὸς ἀνεμος ἐκεῖνος πού ἐφυσούσε, λίδας, χαμφίνι σωστό!... Τὸ θερμόμετρον, μέσα εἰς τὰ δωμάτια, ἐφθασε τοὺς 39 βαθμούς. Ἐξῶ ὑπὸ σκιάν, ἐδεαρχε 41°. Καὶ ὑπὸ τὴν ἥλιον ἐπεθεύσεν εἰς τοὺς 54°. Τόσον ἔσστη ἡμέραν—καὶ νύκτα,—ὅτε οἱ γερωντότεροι δὲν ἐνομούοντο. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικον. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῶν Ἀθηναίων ἀνεκοίνωσεν ὅτι, 60 τώρα χρόνια πού γίνονται μετεωρολογικαὶ παρατηρήσεις, πρῶτὴν φορὰν ἐσημειώθη τόσον ὑψηλὴ θερμότης.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἀπὸ 170 ἐτῶν ἡ Εὐρώπῃ δὲν εἶδε τέτοιαν ἔσστην. Ἦτο καί τι πρωτοφανές καὶ παγῆσιον. Ἐνα «θερμὸν κύμα», ὅπως τὸ εἶπαν οἱ μετεωρολόγοι, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, διέπλευσε τὸν Ὠκεανόν, ἐσάρωσε τὴν Ἀγγλίαν, ἐξέσθη εἰς ὅλην τὴν δυτικὴν Εὐρώπην καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ὅταν

ἐδιδάξαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὸ Λονδίον, πρὸ 10—15 ἡμερῶν, ἔκαμνε φοβερὰ ἔσστη, πολλοὶ ἔμπειροι ἐσυμπεράναν ὅτι θὰ ἔρχετο μετ' ὀλίγον κί' ἐδῶ. Καὶ δὲν ἠπατήθησαν. Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο φθινόπωρον ἦτο ἀπατηλὸν καὶ τὴν παρήγορον θροσιάν του διεδέχθη ἡ μεγαλύτερα λαύρα πού μᾶς ἔψησε ποτέ!...

Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς περιγράψω τὸ μαρτύριον πού ὑπερέβαμεν τὰς τρεῖς ἐκαίνας τρομαρὰς ἡμέρας, Πέμπτην, Παρασκευὴν καὶ Σάββατον. Γνωρίζετε τὴν γλῶσσαν τοῦ καὶ οἱ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων, διότι τὸ «θερμὸν κύμα» δὲν ἀφίσε τὸποιν ἀγώριστον. Καὶ ἀλλοῦ μὲν τὸ ἠσθάνθησαν συγχρόνως μὲ ἡμᾶς, ἀλλοῦ δὲ ἡμέρας πρὶν, καὶ ἀλλοῦ δὲ ἡμέρας ἀργότερα... Πολλοὶ ἐδῶ ἐπαθον ἥλιασιν, οἱ ἐργάται τοῦ ὑπαίθρου ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψουν τὰς ἐργασίας των, ἡ ζωὴ ἐν γένει ἐμισοσταματήσε καὶ οἱ «καλομαθημένοι» εἶδαν καὶ ἐπαθον διὰ νὰ εὗρουν ὀλίγην θροσιάν, ὀλίγην ἀναφυγὴν. Ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαμε κανεῖς, ἡ λαύρα ἦτο λαύρα, καὶ ἂν δὲν μᾶς ἐλυπεῖτο ὁ Θεός, νὰ θροσιῆ ὀλίγον τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀμφοβᾶλλον ἂν θὰ ἤμουν εἰς θέσιν νὰ σὰς γράψω σήμερον ἐπιστολήν...

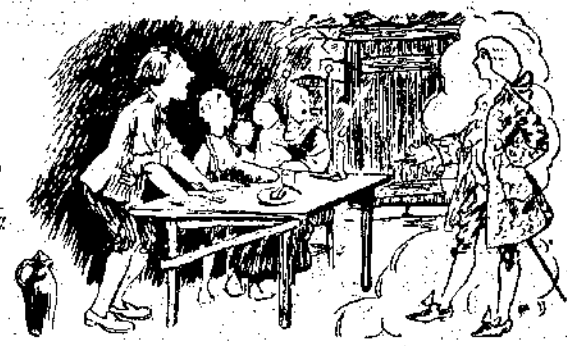
Τὸ ἔτος αὐτὸ ἦτο πραγματικῶς ἐκτακτόν. Καὶ τὸν χειμῶνα ἐγνωρίσαμεν φύγην καὶ χιόνια ἀγνώριστα ὡς τώρα, καὶ τὸ καλοκαίρι μᾶς ἐσημειώθη μὲ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴν ἔσστην, πού ἔμοιαζε μὲ θεομηνίαν. Λέγουν ὅτι ἀπέτος δὲν ἐσημειώθη «παγόφραγμα» εἰς τὴν πολιτικὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοῦτο ἀποδίδουν τὴν δριμύτητα τοῦ θέρους. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἀποδίδοντες τὴν καιρικὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὸν περὶ τὸν καιρὸν τῶν Χαλεβῶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Αὐτὸ τὸ τέρας πού μᾶς ἐπλησίασε τόσον, ὀανεσιτάσας τὴν γῆν ἄμβροσφαιραν καὶ θὰ ἔκαμνε τὸν καιρὸν μᾶς νὰ τρελλάθῃ... Θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ὁ ἀδέξιος Ὑπερίων ὀδηγεῖ πάλιν τὸ ἄρμα τοῦ Φοῖβου, καὶ τὸ πηγαίνει ποτε πολὺ ὑψηλὰ καὶ ποτε πολὺ χαμηλὰ... Ἀλλ' ἂς ἐλπίζωμεν, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ κομήτου δὲν θὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ ὅτι τὰ βῆσάνά μας θὰ τελειώσουν ἕως ἐδῶ. Καὶ ἐπιτέλους ἂς μὴν εἰμεθα δυσαρρεστημένοι. Ἐξῆσασμεν μίαν ἡμέραν ἐξαίρετικὴν εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα. Κάτι θὰ ἔχωμεν νὰ διηγοῦμεθα εἰς τοὺς ἀπογόνους μας!...

Σὰς ἀπαύτοιμα ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ.—Μία ἐφημερίς, ἡ ὁποία δημοσιεύει καθημερινῶς, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ διάλογος τῆς ἡμέρας», ἐν ἐπικαιρὸν ἀστέρον τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἔσστης εἶχε τὸν ἐξῆς διάλογον:

—Ὄψ!...
—Πούψ!... Φ.

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ο Νάσος ήτο πτωχός γεωργός, που μόλις και μετά βίας κατόρθωνε να τρέψη την οικογένειάν του με τα προϊόντα του μικρού του αγρού. Ήτον όμως καλός και ευσπλαγχνός και ποτέ ζητιάνος δεν κτυπούσε την πόρτα του, χωρίς να πάρη ένα μεγάλο κομμάτι ψαμί.

Μιά μέρα, ενώ ο Νάσος έτριψε με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, μπήκε στο σπίτι ένας πτωχός γέρος, σκυφτός και ταπεινός, και ζήτησε φιλοξενία. Ο γεωργός τον δέχθηκε άμεσως,

τόν κάθισε στο τραπέζι και του έδωσε να φάγη απ' όλα. Άρα ο γέρος έχορτασε, σηκώθηκε έξωφρα, ίσως το σώμα του και παρουσιάσθη στο έκπληκτο μάτια του Νάσου και της οικογενείας του σαν ένα νέο και εύμορφο παλλητάρι, ντυμένο με λαμπρά φορέματα, που ακτινοβολούσαν από τα πολύτιμα πετράδια που είχαν επάνω τους.

«—Τώρα θα λάβης, είπε στο Νάσο, τη δικαία ανταμοιβή της φιλοξενίας σου και της ευσπλαχνίας που έδειξες πάντα προς τους δυστυχείς. Και με τα λόγια αυτά, άρπαξε το λύγχο που εφορτίζε το θώρακί του και έκαμε να τον πλησιάση 'ς εν' από τα πάτερα του ταβανίου. Τράμαξε ο Νάσος και κράτησε το χέρι του νέου, έκλεινος όμως, γελώντας, του έειπε: «—Μη φοβάσαι, άφισέ με να κάμω ό,τι θέλω και δεν θα μετανιώσης!» —Εψήλωσε άκόμμη, έφθασε σχεδόν ως το ταβάνι κι' έπλησίασε την φλόγα του λύγχου στο πάτερό. —Τότε το

πάτερο έσχιση, και από το άνοιγμα έκεινο, μπροστά στον κατάπληκτο Νάσο, άρπιασε να πέτη βροχή από λίρες στο χώμα που έσημάτιζε το πάτωμα. «—Μπορείς να τα πάρης, είχε όλα δικά σου!» είπεν ο θαυματοργός νέος κι' έγεινεν θραντός. (Έπειτα το τέλος.)

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΙΟ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Την περασμένη γιορτή του Πρωστίν' Ηλία είχαμε το πανηγύρι μας.

Γέμισε το σπίτι μας από πανηγυριώτες, θείους και θείες και ξαδέλφια μου, από τα χωριά της μητέρας μου και χωριανάς.

Απ' τους πολλούς ξενόχωριτες, τα λαλούμενα και τους χορούς, καλάβωσε για δυο μέρες το ήσυχο χωριό μας κι' έμοιάζε σαν να ξελογιόσθηκε σε μια κακή ώρα, μακριά από 'μάς, φρόνιμος και μετρομημένος νοικοκύρης.

Στο σπίτι μας άσχηκωτα τα τραπέζια στην αλλη' απ' άκρη σ' άκρη, αποκάτω απ' τη σιακινιά, σε σε γάμο.

Την ύστερήν βραδεία, ότ' είχαμε αποφαγεί κι' εκεί που κούρνιαζαν οι γύφτοι τα βιολιά να πάρουν το «Κοιμάτ' ή καπετανιάσα»:

—Σταθήσε, καίμενοι, φωνάζει ο πατέρας μου, έσείς με τα τραγούδια και τους χορούς δε 'μάς αφήκατε να πούμε

και κάνα λόγο με τους δικούς μας; μ'ας σηκώσατε το μυαλό. Και γυρίζοντας προς τες θειές μου:

—Για πέτε μας τώρα, νυφάδες μου και ξαδέρφες μου, λέγει, πώς σας φάνηκε το πανηγύρι μας. Έσ' να 'μάς πής, Νίτσα, πού πρώτη φορά μ'ας έρχεσαι εδώ παντρεμένη και τα λες λίγο σιταρότα και ξάστερα.

—Όχι και καλλίτερο το πανηγύρι σας, ξαδέρφε, του αποκρίνεται ή θεία Νίτσα, μοναχά πώς κούβουν αι χωριανές σας τα χρόνια τους στο χορό.

—Γιατί; πώς;

—Νά; τριαντάρες γυναίκες, αντί να 'μπούν μπροστά μου στο χορό, ήρθαν και μου έπιτσαν το ζερό μου το χέρι σαν να ήμουν έγω σαραντάρα.

—Σ' έτίμησαν, καίμενη, γιατί ήσουν ξενόχωρίτισσα και νόνωση κι' ήθελαν να σε βάλουν το γρηγορότερο να σύρξς το χορό.

—Άς το παραδεχθώ κι' αυτό, μά είνε και ζηλιάρες, γιατί, όταν τραβούσα το χορό και μου τραγουδήςε στο γύρισμα

ο Σβόλος, ο χωριανός μου γύφτος, τό: «Ώσ'να πρόπει, μάτια μου, βασίλισσα να γέννη και στο θρονί να κάθεται τες όμορφες να μωρές,

τες άκουσα που ψιθύριζαν:—Για δες τον παλληγούφτο, τα καλά τραγούδια τα φυλάει για τες χωριανές του.

—Άλήθεια που σ' άξιζει το τραγούδι, μά κι' οι γύφτοι έχουν τους διαβόλους τους. Για πέτε μου τώρα δλες σας, τί χορούς τραθήξατε στο χοροστάσι;

—Έγω «της Κυραγιανναϊνας».

—Άρματολιτικε χορό διάλεξες.

—Έγω «της Λερμονιάς» και στο γύρισμα «της Σιαναρinas».

—Αυτός είνε λίγο παιγνιδιάρικος.

—Έγω χόρεψα «του Κίτσου ή μάννα».

—Όψ! πολλά γυρίσματα έχει. Κατάλαβα, είσαι ξεσκολισμένη στο χορό.

—Έγω πήρα «της Κυραγιαννούλας».

—Καινούργιος χορός αυτός στον τόπο μας, θα πη πώς δε σ' άρέσουν τα σκουριασμένα.

—Έγω πήρα άρχη-άρχη το σαρτό. θείε, λέγει μια ξαδέλφη μου.

—Έτσι είνε. Στα χρόνια σου κουράζον οι σαρτωί, δεν κρατιούνται τα πόδια στην άργητα του ντεσιού, βιάζονται.

—Έγω έσυρα τον Άρβανιτικε, λέγει ένας ξαδελφός μου.

—Άμ! αυτός θελει φουστανέλλα και τσαρούχι για να ταϊριάξη.

—Έγω χόρεψα τον Καλαματιανό, λέγει ο άλλος.

—Πιό μακρότερη φουστανέλλα! Δέ μου λες και σύ, Νίκο, ρωτά γυρίζοντας 'ς ένα μικρόν ξαδελφό μου, συνομήλικο του άδερφού μου του Κώστα, πούν χόρο πήρες;

—Άκουσ, θείε; πετιέται και λέγει ή αδελφή του' ήθελε να χόρεψη το «πώς στουμπίζον το πιπέρι» σαν να ήταν αποκρηές για να μ'ας ντροπιόσση, γιατί θύμωσε που του ήρθε ή άράδα να χόρεψη στα σχολάσματα' κι' αν δεν τον φοβέριζα πώς θα τον άφίναμε μοναχό, θα τον χόρευε κι' άλλος.

—Σαν τους χόρεψατε όλους τους χορούς έσείς, ποιόν θα έπαιρνα έγω; απαντάει ο Νίκος' δεν άπόμνε άλλος.

—Για πέ μας τώρα, Νίκο, τον βωτάει ο πατέρας του, το χωριό του Κώστα είνε καλλίτερο ή το δικό μας; Ο Κώστας σε γύρισε 'ς όλο το χωριό του, στις εξοχές, στους κήπους, στα ξεσκλήσια, στο σχολείο του, στα γεφύρια, στο καμπαναριό, παντού' που σας χάρ-

ναμε που σας βρισκαμε, μαζί είσαστε. —Δεν 'άρσσε το χωριό μου, θείε, λέγει ο Κώστας' όλο το δικό σας 'παίνευε.

—Άμ ο γύφτος, λέγει γελώντας ο θεός μου, αν δεν παινέση το καλόθι του, θα πέση να τον πλακώση' και δε μ'ας λες, σε τι είνε κατηγορημένο το χωριό του Κώστα;

—Νά, λέγει ο Νίκος, το δικό μας είνε μεγαλύτερο από τουτο.

—Δέ βάσεις και πόσα γυφτοκάλυδα έχετε σείς στο χωριό σας; απαντάει ο Κώστας.

—Μπράβο, Κώστα, του λέγει ο θεός μου, γι' αυτό μ'ας έμαθαν να χόρευοιμε το μισό το χρόνο οι γύφτοι.

—Έμεις έχομε μεγάλο μεσοχώρι και τρία πλατάνια, λέγει ο Νίκος.

—Έμεις έχομε ένα πλατάνο και καλό, τόσο μεγάλο που τους βάνει τους δικούς σας και τους τρεις στον άπλόγυρό του.

—Έμεις έχομε μεγάλο και καινούργιο σχολείο.

—Έμεις έχομε δάσκαλο που στέλνει παιδιά στην τρίτη Γυμνασιού' ο δικός σας έστειλε κανένα;

—Το δικό μας το χωριό είνε άνοικτο καταρραχίς, και το δικό σας κλεισμένο μέσα στα βέρματα.

—Γι' αυτό έμεις έχομε νερά και κήπους στο χωριό μας, έσείς δεν έχετε.

Βίδες πόσα λουλούδια και δένδρα έχομε; —Έμεις έχομε γιατρό στο χωριό μας.

—Έμεις δεν άρρωσταίνομε.

—Έμεις έχομε καλά στίτια, έσείς έχετε παληά' να και τουτο το δικό σας, ως είνε και μεγάλο, παληό είνε' είδες το δικό μου; είνε καινούργιο, λέγει ο Νίκος.

—Έμεις έχομε στο χωριό μας, Κώστα, λέγει ο θεός μου και τρία γαϊδούρια' έσείς δεν έχετε κανένα. Τρία δεν έχομε, Νίκο;

—Όχι, δυο μοναχά έχομε, πατέρα, απαντάει ο Νίκος' ένα του μυλωνά κι' ένα του σαμαρά.

—Πώς; του λέγει ο πατέρας του, έχομε κι' ακόμα ένα, λίγο μικρότερο' ήρθε κι' άλλος εδώ στο πανηγύρι και κατηγοράει το σπίτι που το φιλεύουν και παινάει το δικό του σαν να ήταν ή Άγια Σοφία.

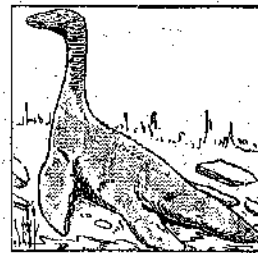
—Άς είνε, ξαδέλφε, λέγει ο πατέρας μου, έγω τα χαιρόμαι τα παιδιά ν' αγαπούν τα στίτια τους και την πατρίδα τους, μην το βρίζης έτσι το παιδί.

Ο Νίκος ντροπιασμένος κρύφτηκε από κάτω από το τραπέζι, σαν κάτι να του έπαισε κι' έακουσε να το βρή. Κι' αν δεν φώναζε ο πατέρας μου ν' αρχίσουν τα βιολιά, ποιός ξέρει πόσο θα κάθονταν ακόμα κρυμμένος...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Προϊστορικόν ζϋφον

Ίδου και άλλο προϊστορικόν ζϋφον. Είνε το λεγόμενον «Plesiosauria Victor» ή μακρόλαιμος όφις. Το ζϋφον τυύτε έζούσεν

εις το νερόν και έφθανε το άνάστημα μιας μεγάλης σημερινής φαλαίνης. Ο σκελετός του άνεκαλήθη έσχάτως εις εν άνθρακωρυχείον της Νορθηγίας.

Οι λευκοί Μαύροι

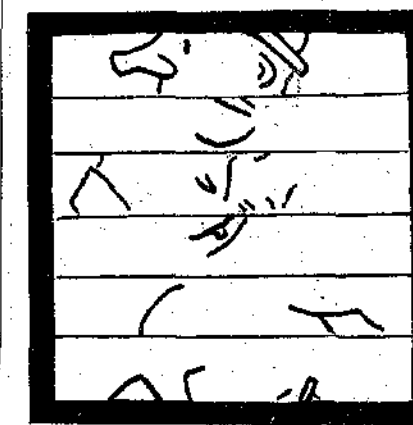

Οι ίθαγενείς του Basuto Land έχουν την συνήθειαν να άσπρίζουν μερικά μέρη του σώματός των με σπόρμα λευκού χρώματος, πράγμα

που τυός δίδει μίαν πολύ περιεργόν ό-

ψιν. Η εικών μας παριστά ένα των Μαύρων αυτών, μασκαρευμένον ταιουτοτρόπως.

Χάριν άπλης διασκεδάσεως

Κόψατε τας εξ ταινίας, τας εύρισκομένας εντός του τετραγώνου, και συνενώσατέ τας, συναρμολογήσατέ τας ούτω πως, ώστε ναποτελεσθ ή εν χωρικόν πρόσωπον.

Η λύσις θα δημοσιευθ ή εις το προσέξες.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παιγνιον

[Έπιλήθ ήπό του Πολιούδ' Αστέρως]

ΝΟΣ	ΓΕ	ΜΗ	ΔΟΙ'
ΚΑ	Α	ΛΑΣ	ΠΙ
Ο	ΠΟΣ	ΚΑΣ	ΛΟΣ

Να συναρμολογήσθουν αι άνωτέρω συλλαβαί, ώστε να σχηματισθουν τα ένόματα πέντε τετραπόδων ζϋφων.

Άλλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είνεμπορεί να στείλη την λύσιν εις το γραφείον μας (38, δόξς Εύρεπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθουν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαπατελεσθ ή, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικώς λύτας ως συνδρομητής της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Παιγνίου του 36ου φ.

Ποσειδών, Ούρανός, Κρόνος, Άφροδίτη.

Ἐλλείπει γάρου, αἱ Ἐγκρίσεις διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν ὡς δημοσιουδῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δαγροσίταφονομένη Ἐλληροπούλα, κ. (Α.Μ.) Γαλαξοαιματος Φίφου Τού, κ. (Φ.Α.) Δούμισσα τοῦ Φαίχρου, κ. (Α.Ν.) Δούμισσα τῶν Ἀθηνῶν, κ. (Σ.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Υἱὸς τοῦ Σατανᾶ (0) μὲ Βασιλέα τῶν Βαλκανίων, Ροδοπαῖαν Ἐλληροπούλαν, Ἐχὸ τῆς Καρδιάς, Σουλφίδα, Μιρόζαν — ἡ Νέικε (0) μὲ Πόθον τῆς Κρήτης, Παπαγάλον τοῦ Τούρου, Καμάρι τῶν Γονέων, Πλοισαγὸν Νέμου, Λιμένα τῆς Ἐδνύρας, Βιθυνὴν Ἐλληροπούλαν — ἡ Κυκλαμιά (0) μὲ Ἐλληνίδα ἐν Δοκάνῃ, Ἐδειβαίς, Μαύρα Μάται, Μιρόζαν, Ἐχὸ τῆς Καρδιάς, Κραυρὴν Νίκης, Ἀφροδίτη τῶν Μελίαν' — ὁ Γαλαξοαιματος Φίφου — Τού (0) μὲ Μασκώτ, Ἀραουλίδα, Κερναραϊκὴν Ἀύραν' — τὸ Χρῶδ Παράνι (0) μὲ Ἀεροναυτοπούλαν, Μασκώτ, Ἰοῦότρονον Σανθούλαν, Παπαγάλου τοῦ Τούρου, Ζορίνην.

Ἡ Διάνκλαις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σερταυμένην Σινιόραπα (ἔστειλα: ἔλπίζω νὰ τὸ ἔλαβες) Νικόλαον Χ. (τόσον ἔστειλα) Ν. Β. Σαρ. (ἐλήφθη τὸ ψηφοδέλιον) Ἐλίανη Ἀν. Δαλ. (λυοῦσαρον ἔστειλα) τὸ ψευδώνυμον ποὺ θέλεις εἶνε ἐλεύθερον καὶ πρέπει νὰ στείλῃς 1 φρ. διὰ νὰ σοῦ ἐγκλιθῇ διὰ τὸ ἄλλα εἰς πληροφορεῖ Ὀδηγός) Πολικὸν Ἀστέρα (εἶμι καλῶς εὐχαριστῶ) Ἡχὸ τῆς Καρδιάς (θὰ τὸ διορθώσω) Ἀδραν τοῦ Ἐρρίπου (πρέπει νὰ στείλῃς τὰς λύσεις γραμμῆνας εἰς λυοῦσαρον) μὲ τὴν σημειώσαν (συμπληρωματικῶν) Δρόσον τῆς Ἰωαννίας (ἡμελλὰ εἰς τὸ προσωπικόν μου, ἀλλὰ δὲν ἐγένεον ἔκτοτε πολλαὶ Κυριακαὶ διὰ νὰ τὸ γνωρίσατε νὰ ἰδοῦμαι εἰς τὸ μέλλον) Φώτιον Τραβέλλα (εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα, τῶν ὁποίων δημοσιεύω ἀγγελίας) ἔγε ὑπ' ὄψιν σου καὶ τὸ ἕριστον Δραγάττειον) Ἀλέξανδρον Μαυροκοβάνον (αἱ πληροφορεῖαι σου δὲν εἶνε ἀκριβεῖς) Ναυτάκι τῆς Χαλιίδος (παραστικὰ τοῦ πατέρα σου) εἶδα ὅτι ἐπήγες νὰ κέρηξ τὸ ἀτέγραμα σου' εἶπα σὲ τὸ κτηρὶ, μὰ κέρηξες!) Μικρὸν Ἡρώα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας: καθταὶ καὶ νὰ μὴν ξεροῦν κοιλίαι: περιεργον μὴ φαίνεται!) Σιαρόνα Ἀρδῶνα (ὄρασιότατῃ ἡ περιγραφή τῆς πανηγύρεως τοῦ χωριοῦ!) Ἐθνικὸν Πόθον (περιμένω) Ἀεροναυτοπούλαν (διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐρωτήσεις σου, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀκόμη τιποτέ ὀριζόμενον νὰ σοῦ ἀπαντήσω.) Ὁ Δάλλαν (κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί σημαίνει ἡ λέξις ἀποφρασμοῦ) ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸ λατικὸν ἐκεῖνο ἀίνιγμα: ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε στολιθία, χάνδρες, κατὶ τέτοιον.) Γενναυμένηνον Ἐλληνίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ἑλπίζω, ὅταν ἐξανόλης, νὰ εἰς ἰδίαν) Κρητικοπούλαν (κ' ἐγὼ συμφορῶν, κατὶ ποῦ ἀρῶσαι κ' εὐχαριστῶ γενικῶς, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἔλθῃ τὴν ἀξίαν, τοῦ ἡ ἀληθεῖται ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸ κομμάτι: αὐτὸ λείπει κάποιος εἰς πρωτοτυπία.) Κερναραϊκὴ Ἀύρα (σοῦ εἶπα ἀπαντήρησιν πρὶν λάβω τὴν σημεῖνῃν ἐπιστολήν: περιττὸν λοιπὸν νὰ σοῦ εἶπω τιποτέ, διότι ἐπιστάθας περὶ τῆς ἀγάπης μου.) Ἐθνικὸν Ἀδβαρον (ἔστειλα) Μυστικὸν (πολύ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, σὲ συγχαίρω ποτε δὲν αὐτὸ ἀπῆλθῃ καὶ εἰς τί;) Σιανωγῶν τῆς Δούλης: Ἡπειροῦν (εὐχομαι παραστικῶς) Συναρῆν Ἀθραν (ποῦ ἡ ἐξοχή τῆς: ἔχει δύσμοιτο χιλιάδες δένδρα: φαντασθῆτε λοιπὸν ἁροσιὰ καὶ πρασιναδά!) Κουράρον τῆς Τζιάς (ἔστειλα) Δη-

μόκροτον Σημ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κυκλαμιάν, Δωδοναῖον κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Δεκεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

187ος Διαγωνισμὸς

Ἀδρασν Ἀθηνῶν—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ
Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἔγκειμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομητῶν ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχον τῷ διαγωνισμῷ τούτῳ τῶν Ἀδρασν ἈΘΡΕΑΝ.
Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ θεωρεῖσιν διὰ τὴν λύσιν τῶν ἐκείνων φυλλαθῶν, ὅσαι δέχαστε καὶ ἂν εἶνε, γραμματικῶν ἀσφαγιστῶν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητῶν καὶ τὰ δέλιμα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φίλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὡς ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.
Οἱ λύσεις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὅμοιου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεκαρτέας οἱ διαγωνιζόμενοι, πηλείται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.
Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ παρὰ τὸν ἔως τῆς 30ης Σεπτεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.
Τοὺς λοιποὺς βραβεῖα κτλ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ε', φύλλον πρῶτον ε. ἢ Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

366. Ἀεξίγραφο

Τὸ μὲν πρῶτόν μου, ὦ λύτα,
ἦνε γράμμα γαλλικόν,
Τὸ δὲ ἄλλο ἀνταγμῆτα
Ἐκ τῶν ἀναφορικῶν,
Καὶ τὸ ἄλλο εἶνε βροσ
Ἐκ τῶν... ἀνατολικῶν.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀνωτατῆρας τοῦ Βυζαντίου

367. Διοικητικὸν μυστικόν

Ἦς τοὺς προφήτας θὰ μ' εὐρῆς
Ἦς: ἔχω ἂν μάστιγος
Κι' ἀρχαῖος ἦρος θὰ γενῶ
Ἄν μαναγραμμάτισος.

Ἐστέλη ὑπὸ Ἡλέκτρας Π. Ἰωαννίδου

368. Αἶνιγμα

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἔξ στοιχεῖα
Καὶ εἶμι τῆς Ἑλλάδος ἐκπρόχρα
Στὰ τρία γραμμάτια μου πρὸς τὸ τέλος
Τοῦ σωματός σου βλέπετι μικρὸν μέλος.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κέρματος τῆς Ἀμαλθείας

369. Δημῶδες Αἶνιγμα διὰ Γεφύρου

2 ἄλλο Γάλλον ἢ ἔσιν ἐκεῖ κῆρα Μάριος ἄρον βλ.

Ἀναμένον τοῦ Γεφύρου νὰ λυθῇ καὶ τὸ δεῖ αὐτοῦ ἐκφραζόμενον Δημῶδες Αἶνιγμα].

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Αἰθῆφιου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τῇ ἑορτασῇ Ἄδρα τῆς Ἐυρίπου εὐχομαι ἔτη πολλά. — Πολικὸς Ἀστέρα.

Ζητῶ διευθύνσεις Ὑπεραριστοῦ τῆς Ἐλ. Λάδος καὶ Ὀρειομένης Ἐλευθερίας. Χαιρετῶ Συριανίαν. — Μάργος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀρχηγὸς Ἰδνωτικῶν Συνδικατοῦ διὰ τὸ Δημῶδες Αἶνιγμα 1911. Δημητρίον Χρῆ. Παπαδημητρίου, Σενδοχέλιον ἢ κ' Ἀσπῆν, Λουτράκιον. — (1Α', 120)

Τῇ φιλότατῃ Δουκίσσῃ τοῦ Ἀθηνῶν καὶ Γλυκίᾳ Ἐλπίδι, εὐχομαι ἔτη πολλά. Κερναραϊκὴ Ἀύρα. (1Α', 121)

Ζητῶ ἀπαιρέσεις συγγνώμην παρ' ὅσων ἐπιτοσούτων καιρὸν καθυστέρησα τετράδια Μ. Μυστικῶν. — Κερναραϊκὴ Ἀύρα.

Αὐταλλὰς ο Μ. Μυστικῶν βραβεύσας καλῶς ἄλλοτερον τετράδιον μὲ ἕνα τόμον τῆς Διαπλάσεως ἀξίας βραχυμῆς ἀρῶσαι. Πρόθεσιμὰ 15 Ὀκτωβρίου. — Ἐλληνικῆς Φιλία. (1Α', 124)

Ὁμοῦς εὐχαριστῶ τὸ δικητικὸν συμβούλιον τοῦ ἔκαστου μὲν ἀλλόγου «Δόξα» διὰ τὰ εὐκρινεῖς εὐχὰς. — Δούμισσα τοῦ Ἀθηνῶν. (1Α', 124)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου
ΕἰΝ ΤΕΙΡΑΙΕΙ
Ζητήσατε δι' ἐπιστολικῶν δελταρίων τὰ ἔργα ἐκδοθῆν πρῶτόντοιον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀδδοῦ Σχολικοῦ ἐτοῦς, μετὰ τοῦ καινονομοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πινάκων τῶν περιοχῶν τῶν Σηγγραμμάτων τῆς Σχολῆς (*Ἐπιμελητικῆς, Ἐπιμελητικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 1 καὶ τοῦ Ἐμπορίου Τόμ. 2.) ὁδὸς Νοταρῶν, 68 — Πειραιῶν.

ΒΒΑΘΜΑΤΙΣΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 36 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305]

ΑΘΗΝΟΝ: Ἐγένετα Λαμπαδαρίου, Π. Ι. Χατζηδάκης, Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Θεατατα Ἀδρα, Γ. Α. Μαυροδίνης, Ἐλληνικὴ Μάντιση, Κατὴν Ν. Τριανταφοῦλου, Δημ. Μαγ. Γιαννοπούλης, Κομνηνοπούλης, Δημητ. Α. Πετρίδης, Καλλιόπη Νικολάου, Βηθέλιος Χρ. Δημητρίου, Εὐαγγελία Ν. Ἀποστολίδου, Κατὴν Τριφυλλοῦ, Ἀδ. Β. Σάχη, Παναγιώτῃ Στ. Ματθαῖο, Νιν. Α. Κομνηνῶν, Δημ. Η. Παπαγιάννης, Γ. Ε. Σκιασθανάκης, Καρ. Σουλῆς, Γεώργ. Π. Ρογιάκοπουλος, Ἐνας χωρὶς ὀνομασθῆν.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Νικολάοπουλος, Εὐαγγελος Σ. Σουλῆς, Ἀλέξανδρος Π. Δευτεροταῖον, Εὐαγγελία Γ. Κοντασιόπουλου.

ΕΠΙΡΑΧΙΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΔΟΥΣ: Δημητρίου Μακρογιάννη, ΓΩΡΤΥΝΙΑΣ: Νικόλαο Π. Παπασιδωρῶν, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γ. Κ. Σαυθῶς, ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Α. Νικολάοπουλος (35) Βιορήνη Α. Νικολοπούλου (35), Μαρία Νικολοπούλου, Μ. μ. Ἄλ. Μαυροδίνης, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπυρ. Μπουχάγια, Ν. Δ. Καλλιόπη, ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Κωνσταντ. Ι. Βιτιδῆς, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τριγκῶν, Γ. Ἀναστασόπουλος, ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κωνστ. Ζ. Μητσάκης, ΛΑΥΡΙΟΥ: Γ. Κ. Γιαννοπούλος, Ἰω. Παναγιωτοπούλου, ΛΙΜΝΗΣ: Εὐάγ. Στ. Χαριτων, Ἰωάν. Στ. Χαριτων, Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Βασ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἰωάν. Δ. Μαργαλιάνης, ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μαρία Καζοκοπούλου, ΠΑΤΡΩΝ: Κατὴν Γεωργιοπούλου, Α. Α. Ἀθανασίου, Μαρία Χρηστίνια Λουσιδῆ (35, 36), Κ. Ι. Φαμακίδης, Αἰλίκη Α. Ἀθανασίου, Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου, ΠΕΡΓΟΥ: Βασ. Ν. Ασημάκης, ΣΥΡΟΥ: Ἀργυρῆ Α. Σπουρχῆτου, Ἰω. Ἐμ. Πασιδάς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Β. Κ. Βασιλειάδης, ΑΔΕΚΑΝΑΡΕΪΑΣ: Μαρία Γ. Βόλτου, ΒΕΛΓΑΣ: Ναυσικά τῆς Ἀβραάμ, ΖΙΦΤΑΣ: Ἀνδρονίκη Ν. Τελπου, ΠΡΑΚΛΕΪΟΥ: Ν. Α. Μαυρογιάννης, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰωάννη Γ. Τραβέλλα (35), Α. Κ. Ἀράσης (35), ΚΥΔΑΡΩΝ: Βασιλεῖα Νταμντιδῆ (35), Τῆς Δόσης τῆς Ροδόζω (35), ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Μυνηλατίων Πρωτοπαλλῆκος, Κερναραϊκὴ Ἀύρα, Δάκος Α. Ἰωαννίδης, Ἄγ. Ἐβδῆς, Μαρία Δημητριάδου, (32, 33, 34, 35), ΛΑΜΠΟΒΟΥ: Ἄγ. Ζαμπῆς (35), ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Θ. Νικολαίδου (35).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων τῶν ὀδδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἔργα οὗ: ΒΑΣΙΛ. Ν. ΔΑΜΠΙΡΗΣ ἐν Πύργῳ καὶ Γ. Α. ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ ὁδὸς Σηγγραμμάτων Τριφυλλοῦ 37 ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργῶς δι' ἑξ ἡμέρας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μῆνα τριμηνίαν. Ἀποπέσει ἀπὸ τῆς Σηγγραμμοῦ. Πλασάξου δρ. 0,70 διὰ τὴν προσηχὴ Διαγων.